

Sygn. akt II CSK 798/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku G. W. i M. W.
przy uczestnictwie A. K., R. M., K. M., B. M. i M. M.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania R. M., K. M., B. M. i M. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca 6/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.) Innymi słowy, przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.).

Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepubl.).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w kwalifikowany sposób. Przewidziane w art. 156 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm., dalej: „u.g.n.”) ograniczenie, że operat szacunkowy może być wykorzystany do celu, do którego został sporządzony w zasadzie przez okres 12 miesięcy od daty jego sporządzenia, wprost dotyczy szacowania wartości nieruchomości (art. 156 ust. 1 u.g.n.), a nie wyliczenia przez biegłego sądowego wynagrodzenia za obciążenie cudzej nieruchomości służebnością drogi koniecznej (art. 145 § 1 k.c.). W sprawie nie ujawniły się okoliczności świadczące o tym, że oparcie się przez Sąd drugiej instancji na opinii biegłego Z. W. z dnia 4 października 2013 r. wywarło wpływ na wynik sprawy, a zatem brak podstaw do oceny jakoby z tego względu doszło do naruszenia prawa w kwalifikowany sposób.

Powołana w skardze kasacyjnej judykatura dotycząca wykładni art. 247 k.c. odnosi się do nabycia w drodze czynności prawnej udziału w nieruchomości, która

jest obciążona służebnością na rzecz nieruchomości władnącej nabywcy udziału, a więc do nieco odmiennej kwestii w porównaniu z występującą w sprawie. Przyjęcie przez Sąd Okręgowy braku podstawy do ustanowienia drogi koniecznej po działce nr 80 stanowiącej współwłasność wszystkich zainteresowanych już z tego względu nie narusza w oczywisty sposób art. 145 § 1 k.c. w zw. z art. 247 k.c. Poza tym, z istoty współwłasności wynika, że każdy ze współwłaścicieli ma prawo do korzystania z całej wspólnej nieruchomości jeżeli daje się to tylko pogodzić ze współposiadaniem jej przez pozostałych współwłaścicieli (art. 206 k.c.). W skardze nie zostały podniesione zarzuty, które wskazywałyby, że wykonywanie przejazdów do działki nr 79 przez działkę nr 80 w sposób oznaczony przez biegłego, nie da się pogodzić, ze współposiadaniem tej nieruchomości przez pozostałych współwłaścicieli.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw